

Rutin

A szörnyek is változnak. Ha majd végleg felnősz,
nem *ugyanezek*től fogsz félni. Ne csüggedjen el soha

egyetlen jövőbe vetett óvatlan pillantás se. Arcátlanul
hagyják magukat felismerni, bár soha nem lehet megnevezni

őket. Igaz, a szavak úgysem számítanak, de ott lesznek
a nyelvved hegyén. A túl korán megütött nyelv átka –

hogy egy idő után alig lesz valamit mondani – visszájára
fordul, a javadra válik. Időközönként begyűjtöd a gyanús

idegenség elhagyott darabjait. Illetve kellékeit: mert így
látod majd, ha kisujjadban lesz a depresszív rutin. Egy-egy

elsorvadt ízeltláb, sűrűbb szövésű pókháló alig látható
porcsomókkal.

Winchester

Ám legyen. Visszaigazítani mindent.
Mindjárt kész vagyok.

És egyből világossá vált, hogy örökre lemaradok,
egy fekete-fehér mozgóképből kezdtem szaladni,
hogyan elérjem az elszabadult mozdonyt.
Csak az a rossz, hogy aztán ez mégsem film volt,
és történetesen nem is lett belőle semmi.

A némaságra voksoltam,
a vonallá préselt ajkak közismert ikonográfiájára.
A megátalkodottság beválhat, hiszen amit legjobban
bírnak bennem, a szószátyárságom.
Az odaadás negatívjából előhívni a tovább már
nem nélkülözhető büszkeséget.

De *Azok* csak gúnyolódtak rajtam.
Fojtott vinnyogásukat hallottam a fiókból,
meg az átalakított batyás cipődobozból,
először azt hittem, valakik közöszlöknek.
A kettesszekerény lógó ajtaja mögött susmorogtak,
vagy valahol arra, villanyoltás után mindig lelepleződtek,
mert sokáig csak színleltem, hogy alszom.

Hová ez a kapkodás? Miért alázom ilyen gyerekes
truccodással magam mindenki előtt? Jobban teszem,
hogyan már mostantól azon agyalok (jelentsen is ez a *most*
bármit), hogyan fogom mindezt elsimítani.
Minimalizálni a kimentett kárt.

Abban az évben nem kaptam meg karácsonyra
a locomotívot. Puskát viszont igen, egy igazi Winchester,
ám hónapokig tartott, míg mindegyiket levadásztam.

Hogyan kell lerajzolni egy fát?

Minden olyan gyermekszabású.

Mindenkinek nagy a pofája, nem az arcukat vállalják, hanem a szájukat, a rezgő uvulát, az amalgám szürkéjét.

Arra gondolok, hogy mindig milyen röhejesek tudnak lenni a tortakrém bajuszukkal.

Az jut eszembe, hogy mihez is tartoznak a hangszigetelt részletek. A zselépart, a fehér (használt) tornacipők, a (talán) hozzájuk tartozó nyomokkal, a néma hattyúk.

Az emlékezés piacot kerekít portékáiból, persze pontosan az nincs, amit keresek. Nem kérdezek semmit, egyszer csak mégis mutatják, hogy hamarosan lesz, jöjjenek vissza jövő héten. Ezek a piac szabályai, nem miattam történik.

De hogyan kell lerajzolni egy fát? Egy helyhez kötött, kanálisparti fát? Azt sem lehet *megmondani*.

A törzse, mint egy oszlop, de elmegy.
A vastag ágak ugyanolyan szárazak,
mint a vékonyak, egyik sem tartana meg senkit,
aki ezekről akarna fejest ugrani.
Alig ágaznak oldalirányba, csak felfelé,
ahol már ott a nap. A gallyak meg leginkább befelé
nőnek, legalábbis amíg a tanítónéni be nem avatkozik,
oda, ahol sokkal kevesebb a hely.

Megjegyzem –
a legtöbb képen az látszik mégis, hogy késő.

Első testem

Az egyik első testem. Fontos lehet.

Fehér póló, pirosgatya, rúdmászásra készen.
Néhányan mezítláb,

a csupasz talp kevésbé csúszik a vason,
azt mondják legalábbis,
akik már jártak odafent.
Úgy ver a szívem, mint korábban szokott,
mégis elcsodálkozom.

Félútig sem bírom, hagyjuk.

Ami a többiekkel összeköt,
az izzadságszag az öltözőben.
Annyira személytelen párolgás,
mintha öröktől fogva ott lenne.
Kaparja a torkot, van benne valami
az avas mandulából.
A kémia felfoghatatlan csodája,
de mégsem ennyire egyszerű.

Mit mondhatnék a testről?
Ledobni néhány kilót.
Mint egy színész, a szerep kedvéért.

Vida Gergely (Komárom, 1973): költő, irodalomtörténész. Legutóbbi kötete: *Horror klasszikusok* (Kalligram, 2010).